

позитивен излаз на субекта в любовния сюжет. Още повече, че тъкмо в последното стихотворение от „Прозрения“ – „Песента на човека“ – лирическият герой пита:

*Къде отивам аз, терзан от знойна жажда?
Мечта подир мечтата гине и се ражда...
В тъма и сам – към светлина ли, към любов?*

И отговорът е:

*Из хаосите явствен се обажда
към мене родствен зов.*

Възможният път е към светлина, към любов. Въпреки тъмната и безрадостна гама на много творби, обговарящи любовта, Яворов оставя отворен финала на любовния сюжет. С отпадането на изброените стихотворения тази отвореност е подчертана, мълчаливо е означена. А покрай всичко друго „Песента на човека“ в най-концентриран вид хвърля обяснения и към заглавието на книгата. Подредени едно до друго, словосъчетанията, изразяващи състояние на движение, са достатъчни, за да ни кажат много: „аз шеметно се нося“, „напред самотно устремен“, „предели аз не виждам сред размаха свой“, „Къде отивам аз, терзан от знойна жажда?“, „заслушан аз минавам“, „стигнат край в безкраен друм“, „в безкрая гоня аз граница“.

Къде отива Яворовият лирически герой? Един от възможните пътища е към Любовта, една от допуснатите цели е Любовта – трансцендентната, възможно-невъзможната, извечната и неопределимата.

Ако мислим трансцендентността като едновременно възможност и невъзможност, като безкрайност, която побира очакването на случване-то и безнадеждността някога да се случи „нещо“, като недефинируема категорично движеща се граница и необятна безграничност, като относителност на времето и пространството спрямо субекта, като хоризонт, който уж е видим, а е толкова далечен, в Яворовата лирика тя се явява основно състояние на героя. Той е тук и сега, но и някъде в безкрая, той е в предрождана самот, но и „сам в безброя“ („Родина“). Любовникът на Яворов, толкова отзивчив към любимата, се страхува от нея, той безкрайно обича Любовта, но е тревожен и без опора тъкмо в това състояние. Любимата не изчерпва любовта, както и любовта не се побира в реалното битие на любимата.

Стихотворения като „Родина“, „Песен на песента ми“, „Посвещение“ могат да бъдат прочетени и като любовно-трансцендентни, в които